

Orestes, laatste tango

Tango-opera

Libreto: Beatriz Gambartes

Muziek: Diego Vila

(Gebaseerd op "El Reñidero" van Sergio de Cecco)

EERSTE AKTE

1.0 HET DUEL

Ouverture. Dramatische choreografie

Morales en een andere man. Tijdens zwaar onweer wordt het gevecht tussen twee mannen zichtbaar. Eén van de mannen valt dood neer, een bliksemschicht verlicht de andere man die zijn hoed recht zet en vertrekt.

2.1 DE DODENWAKE

De buurt (dansers). Elena, Nélica, Soriano, Teresa en Vicente. De afgevaardigde van de partij. Morales. (Gesproken over de muziek heen).

De wake voor Morales is bezig. Verschillende verhalen over de meest gevreesde en gerespecteerde man uit Palermo zijn te horen. Er wordt gemompeld over de oorzaak van zijn dood en over de relatie tussen zijn vrouw Nélica en Soriano, zijn lijfwacht en vertrouwenspersoon. Elena, ontroostbaar, blijft alleen staan. Nélica, haar moeder, heeft een houding die tegengesteld is aan de verslagenheid van Elena en neemt vergezeld door Soriano de condoleances in ontvangst.

2.2 "IK ROEP JE"

Aria van Elena

Al opgaande in haar verdriet prijst Elena de figuur van haar vader en roept zij hem aan. Zijn aanwezigheid in huis is nog steeds voelbaar. *"Ik weet niet hoe ik nog kan leven, verloren zoek ik je, roep ik je maar je bent er niet."* Treurig klaagt zij *"als het nauwelijks een dag geleden is dat ik in je armen lag, als tot de dag van vandaag de wereld glom, en toch is het de wereld van gisteren die de meeste pijn doet"*

Haar klaagzang gaat samen met het gepraat van de burens.

De herinnering aan de vader is zó intens: *"Ik loop rond zonder dromen, zonder doel, verlaten. Ik roep je, ik roep je, ik roep je."*

2.3 "DE MILONGA"

Choreografie. Flashback van Elena:

Morales, Soriano, de vrouw van de milonga en de bewoners van de buurt.

Elena herinnert zich haar vader als de meest gevreesde en meest bewonderde man van allemaal. Tijdens een feestelijke volksmilonga laten de mannen hun behendigheid en hun moed zien.

Morales, de macho van Palermo springt eruit. Met zijn kunsten als danser maar ook als messenvechter dwingt hij respect af bij de mannen en wordt hij geadoreerd door de vrouwen. (De mythe van de macho wordt in het leven geroepen)

2.4 DE DODENWAKE. "IK ROEP JE"

Aria van Elena (einde)

Elena gaat weg uit de flashback en installeert zich weer bij de wake. Einde van haar klaagzang.
"Verloren zoek ik je, roep ik je...maar je bent er niet"

3.1 DE DODENWAKE

Dialogen zonder muziek. Elena, Nélica, Soriano, Teresa, Vicente, de buren.

Nélica probeert toenadering te zoeken bij haar dochter, maar wordt afgewezen. Soriano maant de vrouwen tot gematigdheid omdat er al zoveel geroddeld wordt over de familie Morales.

De relatie tussen de drie wordt duidelijker: De haat die Elena voelt ten opzichte van haar moeder en Soriano en haar verdenkingen met betrekking tot de twijfelachtige dood van haar vader.

3.2 "WAT EEN EENZAAMHEID"

Aria van Nélica

Nélica zondert zich af om te zingen: *Wat een eenzaamheid! Ik ben een vreemde hier, ze horen mijn stem al niet meer. Ik ben deze droge aarde waar geen liefde is ontsproten. Ik wil dromen van wat niet meer is.*

Een oude vrouw onderbreekt de dodenwake om haar en Soriano te beschuldigen van de dood van Morales en ze voorspelt de terugkeer van Orestes.

3.3 "ALS ORESTES TERUGKEERT"

Trio Elena, Nélica en Soriano

De naam van Orestes roept verschillende verwachtingen op.

Elena: *"Orestes zal mijn wrekende arm zijn."*

Nélica: *"Orestes! Waarom zouden we hem noemen? Ik wil niet dat er nog meer bloed vloeit."*

Soriano: *"Ik zal niet vluchten als een lafaard. Ik ben niet weggerend voor de vader dus zal ik het nu al helemaal niet doen."*

Nelida vertrekt onder druk van de haat van Elena, gevolgd door Soriano.

4.1 "MAAR NIET VOOR MIJ"

Duo. Wals. Elena en Vicente

Ze komen Vicente., een vriend van Orestes, tegen als hij binnenkomt om Elena zijn medeleven te betuigen. Vicente probeert afstand te nemen van het machismo en het geweld van de vaderlijke wereld waarin Elena zich vastbijt, en hij probeert haar ertoe te bewegen haar eigen leven op te bouwen.

"Buiten is er een andere wereld, zonder duel, zonder angst, buiten is er een ander leven..."

Elena laat zich niet ompraten: *"Maar niet voor mij. Vandaag weet ik dat ik gisteren gelukkig was."*

Zij stoot hem af en eist dat de 'mannelijkheid en de moed' het recht in eigen hand nemen.

Flashback van Elena

Elena is alleen achtergebleven, en roept herinneringen op aan de gelukkige dagen met haar vader.

De herinnering aan het verleden neemt haar weer mee naar die vervlogen dagen. Ze ontdoet zich van de rouw en verandert weer in een jong meisje. Ze begint haar vader te roepen, die vervolgens verschijnt.

5.1 "VERLEIDING EN VERLATING"

Choreografie van Elena en Morales.

Aangetrokken door het beeld van Morales gaat Elena de ruimte van de flashback binnen.

Zij zijn alleen, overgeleverd aan elkaar in een dans van verleiding en verlating. Elke keer als Morales haar loslaat tijdens het dansen, staat Elena vol smart tegenover de geestverschijningen die haar belagen, de verschillende gedaantes van haar moeder en haar omgeving.

5.2 DE WERELD VAN ELENA EN HAAR GEESTVERSCHIJNINGEN

Dialogen en choreografie.

De verschillende banden van Elena met de wereld om haar heen worden zichtbaar. De op jaloezie en rivaliteit gebaseerde relatie met haar moeder en haar omgeving.

Nélida – Teresa (De moeder en de jongeren van haar eigen leeftijd)

Nélida: *"Het lijkt wel of Elena het leuk vindt om mannen af te schrikken"*

Teresa: *"Oh, mevrouw Nélida, op deze manier wordt Elena nog een ouwe vrijster"*

Nélida – Soriano (Het vrouwelijke en de verleiding)

Nélida: *"U weet wel wat u tegen een vrouw moet zeggen"*

Soriano: *"Niet altijd, dat hangt ervan af"*

Nélida – Morales (De vrouw)

Nélida: *"Rustig, wat ben je ongeduldig...niet zo hard....ik zal heus niet vluchten"*

Om de spookverschijningen af te schudden rent Elena weer naar de armen van haar vader. Uiteindelijk wordt ze definitief verlaten als ze Nélida in de armen van Morales ziet. De verschijning van Teresa leidt haar af van dit beeld: *"Elena, zo zul je nooit trouwen!"*

5.3 LIED VAN SORIANO (TRADITIONEEL THEMA: ALS JIJ ER NIET BENT) EN LIED VAN NÉLIDA (TRADITIONEEL THEMA UNO)

Duo van de twee thema's samen. Dialoog van Elena en Teresa.

Elena rent naar haar moeder: *"Denkt u nou echt dat mijn vader voor ú terugkomt? Hij komt voor mij! En ik trek mijn rode jurk aan zodat hij me erin kan zien"*

Soriano is te horen terwijl hij zingt: *"Als jij er niet bent geurt de bloem niet, als je weggaat word ik omhuld in duisternis"*

Elena, die in zichzelf praat, bedenkt nijdig dat de wals opgedragen is aan haar moeder, terwijl zijzelf elke dag eenzamer is omdat haar vader - de enige in wie ze geïnteresseerd is- haar niet de aandacht geeft die ze nodig heeft. Nélida valt in met zingen: *"Als ik het hart had, het hart dat ik verloor. Als ik net als gisteren, kon liefhebben zonder aarzeling..."* terwijl Soriano doorgaat met zijn eigen lied. Elena hoort ze wanhopig aan en vergelijkt zichzelf met haar moeder. Ze ziet er zieliger en ouder uit dan zij. Ze vraagt zich af: En als ik mijn kapsel eens verander? Teresa verschijnt, onverschillig over het gebeurde, en troont haar mee naar de Club Social.

5.4 "ARGENTIJNSE TROTS"

De dans in de "Club Social" choreografie, zang en dialoog.

Elena, Nélida, Teresa, Morales, Soriano, Vicente, Dansers

Het orkest valt in. Informele stemming van een typische dans in een club in een achterbuurt - duidelijk verschillend van de Milonga (scene 2.2) ;de ambiance is wat platter en volkser. Elena, Nélida en Teresa zitten naar de dans te kijken. Nélida praat met Teresa. Elena ziet er verstoord en geïrriteerd uit, als zat zij op iemand te wachten. Er komen een paar jonge mannen dichterbij die Elena en Teresa ten dans vragen. Elena wijst ze af, Teresa accepteert. Nélida praat met Vicente en kijkt naar de dans. Morales en Soriano komen binnen. Morales' uitdagende en provocerende houding vallen uit de toon bij de gemoedelijke en hoffelijke sfeer in de club. Elena klamp haar vader aan terwijl ze zegt: *"Ik wachtte al op u, papa. Ik heb met niemand gedanst"*.

Morales beweegt zich naar zijn vrouw zonder aandacht aan zijn dochter te schenken. Hij haalt zijn vrouw hardhandig uit de club. Elena komt wanhopig achter hen aan. Het bal gaat onverstoord verder.

5.5 DE VITRAGE

Elena – Nélide en Morales

Een lichtstraal verlicht de ineengestremde silhouetten van Nélide en Morales, Elena bespiedt hen met groeiende haat. Als een gewond dier valt ze neer, verslagen. Einde van de flashback.

6.1 IK BEN EEN WOND

Aria van Elena

Verscheurd keert Elena weer terug naar de dodenwake en zingt ze van haar wraaklust: *"Ik ben de gewonde die nooit zal helen Wraaklust die jouw afwezigheid draaglijker maakt, wraaklust die mij in leven houdt"*

6.2 DUO VAN ELENA EN NÉLIDA

Quod Libet van beide thema's

Nélide komt binnen en vangt weer aan met haar lied "wat een eenzaamheid" *"Ik ben deze dorre aarde waar geen liefde kon groeien, mijn dromen aan duigen door een genadeloze storm."*

Elena daagt haar moeder uit: *"Nu ze je hebben weggesleurd van mijn zijde, je bent niet weggegaan. Door mijn aderen stuwt jouw bloed"* en haar lied verenigt zich met het thema van Nélide

7.1 DE AANKOMST VAN ORESTES

Het hele gezelschap (zonder muziek)

Opnieuw bevindt men zich in het muzikale klimaat van de dodenwake. Er zijn stemmen die zachtjes mompelen te horen. Nélide voorvoelt de komst van haar zoon. Het silhouet van een donkere man wordt zichtbaar, en iedereen laat hem angstig door. Orestes is gearriveerd. Na de eerste schrik herkent Nélide hem en ze roept geemotioneerd: *"Orestes!"* Elena rent naar haar broer om hem te vertellen over de dood van zijn vader. Orestes antwoordt: *"Geen mes kon een man als hij doen sterven"* Elena omhelst hem en roept: *"Eindelijk weer een man in huis!"*

7.2 "JE BENT WEGGEGAAN"

Aria van Orestes

Orestes loopt naar de plek waar zich het lichaam van zijn vader bevindt. Bevreemd zingt hij aan iedereen: *"Jebent weggegaan en met jou het leven. Je liet me achter in oneindige droefheid. Nu ben ik er om in jouw voetsporen te treden. Nu zal ik ervoor zorgen dat je nooit zal sterven"*

7.3 HET DOORGEVEN VAN DE ERFENIS

Rituele Tango: choreografie van het volk.

Orestes, het volk, Morales en 'de vrouw van de Milonga'

De dodenwake verandert in een irreële bovenaardse plaats. De personages veranderen hun houding om te beginnen met dansen. Nélide, Soriano en Elena verdwijnen uit het zicht van Orestes.

Het volk, aangevoerd door de vrouw van de Milonga bewijst de laatste eer aan Morales.

De Vrouw van de Milonga gaat richting het lichaam van Morales en doet het met een omhelzing omhoog komen. Zij dansen samen gepassioneerd, ze zijn de belichaming van deze woeste, arrogante

en sensuele wereld.

Het volk neemt het lichaam van Morales mee. De Vrouw van de Milonga staat tegenover Orestes en duwt hem met een brutale blik het mes van Morales in handen. Orestes, die wordt bekeken door Elena, blijft alleen achter terwijl hij naar het wapen van zijn vader in zijn hand kijkt.

TWEEDE AKTE

8.1 "JE HEBT ME BEROOFD VAN DE ILLUSIE JE LIEF TE HEBBEN"

Aria van Elena

(Het is avond, Nélica staat in haar eentje te kijken naar de lege ring van de gevechtsplaats. Ze heeft de kleding van Morales in haar handen. Ze kijkt ernaar maar het contact met de kleren vervult haar met droevenis. Ze werpt ze in het midden van de gevechtsplaats. Het duel is nu tussen haar en haar herinneringen. *"Zelfs toen ik je naam nog niet kende droomde ik al van je, beminde ik je al. Ik stelde me je ogen voor, ik tekende je mond. Je was de man waarop ik wachtte Zoveel vuur, zoveel hitte, en je liet me leeg achter....leeg
Je beroofde me van de illusie je te beminnen"*

9.1 "DE BUURT"

Choreografie van het volk en een tango van Soriano.

Plotseling begint er een milonga. De wijk vult zich met de kerels en hun vrouwen. Soriano neemt deel aan de dans. Situaties uit het leven in de wijk gegrepen. Een beeld van de wereld: De schoonheid en de waaghalzerij. Soriano zingt zijn 'motto': zijn geloof in de waarden van een man van moed en eer. *"Volksbuurt, drempel van de moed, spoor dat mijn kindertijd heeft gevormd. Buiten is de wereld vreemd en ver.... Een kerel in de milonga en op de weg des levens. Mijn roem heb ik verworven door kracht en overmoed, omdat ik op het uur van het gevecht schijnbeweging noch buiging maak"*.

10.1 DE TWIJFEL VAN ORESTES

Dubbel Duo: Elena en Orestes. Nélica en Soriano, later kwartet.

Elena en Orestes hebben een dialoog terwijl zich op hetzelfde moment een dialoog tussen Nélica en Soriano afspeelt. Elena vertelt haar broer hoe zijn vader is gestorven in eenzaamheid en dat het zijn plicht is de schuldige te ontmaskeren. Nélica vraagt aan Soriano of hij alsjeblijft wil weggaan, maar hij weigert omdat hij dit beschouwt als vluchten. De teksten van de beide dialogen lopen door elkaar

heen.

Elena: *"Je moet de schuldige ontmaskeren. Het is je plicht. Twijfel niet, aarzel niet"*

Orestes: *"En als het een eerlijk gevecht was en volgens zijn wetten is gestorven?"*

Nélica: *"Ik zal niet toestaan dat ze tegenover elkaar komen te staan"*

Soriano: *"De kaarten zijn verdeeld, zonder eer kun je niet leven"*

Elena: *"Een man als hij kan slechts door bedrog worden omgebracht"*

Orestes: *"Ik weet wat mijn plicht is als er een schuldige is"*

Soriano: *"Ik verlies liever jou dan mijn eer"*

Nélica: *"Elena zal hem bestoken totdat er iemand sterft!"*

Soriano: *"Het is tijd om het hart aan de kant te zetten en het lot tegemoet te treden."*

Elena: *"Vandaag moet er wraak genomen worden"*

10.2 DIALOGEN ZONDER MUZIEK

Elena: *"En als de moordenaar eens Soriano was?"*

Nélica: *"Ze wordt verstikt door haat"*

Soriano: *"Tot vandaag heb ik me van de domme gehouden omdat Morales er was maar vanaf vandaag..."*

Orestes: *"Ik ben er nu, Soriano. U, lijfwacht van mijn vader, blijft buiten om de deur te bewaken en ik, de zoon, blijf in mijn huis."*

Soriano houdt zich in en verlaat de kamer. Nérida wendt zich bedroefd naar Orestes, maar Elena, wraaklustig als ze is, komt er tussendoor. *"U kunt die ander beter niet laten wachten"*

11.1 "DE BRANDENDE LUCHT"

Duo en Trio Elena en Orestes. Als flashback Soriano

Als ze alleen zijn begint Elena haar haat te spuien.

"Niemand leek het door te hebben...alleen ik. Alleen zij, hij en ik. Wij drieën alleen, gedrieën in dezelfde val gelopen. De lucht verschroeiende, en ik brandde, brandde, brandde!"

Orestes komt er tussendoor:"Jouw haat is niet nieuw, altijd vol razernij, spiedend vanuit het donker, als een jaloers wild dier. In vuur en vlam lag je op de loer, altijd alleen, zonder een man"

Het ritme wordt steeds angstaanjagender terwijl Elena zich Soriano herinnert terwijl hij een ironisch liedje zingt: *"Wat incompleet en ongelijkmatig is een vrouw zonder man, weduwe zonder getrouwd te zijn, haar bed als een veld vol brandnetels, dat van de vrouw zonder man..."*

Furieus staat Elena tegenover Soriano: *"Zwijg! Niet zingen! U bent ineens het mannetje als mijn vader er niet is! Ik zou u kunnen vermoorden!"*

Soriano pakt haar handen vast en zegt: *"Met deze handjes?"*

Elena schrikt van de nabijheid van het lichaam van Soriano en roept: *"Ik vind het afstotelijk! Raak me niet aan!"*

Soriano: *"U vindt elke man afstotelijk"*

Elena: *"Vervloekt bent u! Soriano begint weer met zijn liedje en Elena onderbreekt hem: "En wat is een vrouw die niet genoeg heeft aan één man"*

Het beeld van Soriano verdwijnt. Orestes, die niets te maken heeft met de herinnering van Elena, begint weer met zijn lied totdat Elena wanhopig vertelt dat ze hen heeft gezien *"In het bed van papa waar jij en ik geboren zijn"* en dat dat de reden is waarom hij is vermoord.

Orestes gaat overstag: *"Het heeft geen zin het lot te ontvluchten"* Elena zet hem onder druk: *Het moet vandaag gebeuren"* Orestes verlaat de kamer.

Elena: *Ik mag niet rusten. Orestes is zwak...hij twijfelt. Ik moet hem vervullen van haat"*

12.1 "HET IS TIJD OM HET HART AAN DE KANT TE ZETTEN"

Aria van Soriano

Soriano bekent:

"In haar heb ik mijn liefde verankerd, aan haar heb ik me overgegeven, onvoorwaardelijk Maar het lot presenteert de rekening, het is tijd om het hart aan de kant te zetten."

12.2 "DE GEVECHTSPLAATS"

Choreografie

Orestes, Soriano, Vicente en de macho's uit de buurt.

De mannen van Morales dagen elkaar uit en houden wedstrijdjjes. De rite: Vechten is feest. Orestes en Vicente bekijken alles op een afstandje, zonder zich er in te mengen. Vicente wordt uitgedaagd, Orestes wordt tegengehouden zodat hij zich er niet mee bemoeit. Vicente wordt verslagen en Orestes treedt de kring binnen om hem te hulp te schieten. Tijdens het gevecht doodt Orestes een man.

12.3 "HET HEEFT GEEN ZIN HET LOT TE ONTVLUCHTEN"

Aria van Orestes

Orestes blijft alleen achter

"Ik ben gevangen in het web dat het lot voor mij heeft gesponnen

De koers van mijn leven is al door iemand beschreven.

Ik zal geen illusies meer hebben, waarom zou ik dromen als het toeval een andere richting voor mijn leven heeft gekozen."

12.4 "DE CONFRONTATIE"

Orestes gaat op zoek naar zijn lot. Soriano verschijnt, en de twee mannen nemen elkaar op. Op het moment dat beide mannen elkaar naderen en Orestes op het punt staat zijn mes tevoorschijn te halen, houdt de stem van Nélide hem tegen. Orestes bezwijkt voor de stem van zijn moeder. Soriano verlaat de plek, ondertussen minachtend naar Orestes kijkend.

13.1 DIALOOG TUSSEN NÉLIDA EN ORESTES

Nélide: *"Orestes, je bent niet gemaakt om te doden. Je kent haat noch wrok, je bent nog te redden"*
Ze zegt dat Orestes altijd op haar heeft geleken en niet op Morales. Hij weigert dit te geloven en zegt dat hij twijfelt over de dood van zijn vader. Orestes: *"U kun mij niet doen buigen, ik ben precies als mijn vader, al wat ik ben heb ik aan hem te danken"*

Nélide bekent hem dat zijn vader nooit van hem heeft gehouden, dat hij hem minachtte en dat hij het was die Orestes ertoe aanzette die misdaad te begaan. Orestes verzet zich tegen de liefkozingen van zijn moeder en probeert haar te laten zien: *"Ik ben niet dezelfde als gisteren, de gevangenis, de eenzaamheid en de spijt lieten niets over van wie ik was"*

Nélide begint hem te vertroetelen met een liedje uit zijn kindertijd. Hierdoor lijkt Orestes toe te geven, maar snel herneemt hij zijn eerdere houding. Nélide besluit hem de waarheid te vertellen.

13.2 "DE BUIGING"

Nélide en Orestes. Als flashback Morales – Soriano en de afgevaardigde

Morales, die onder druk staat van de afgevaardigde van de partij, besluit zijn zoon uit te leveren.

Nélide: *"Hij nam je mee zodat je die misdaad zou begaan en daarna liet hij je stikken"*

Soriano: (Als flashback tegen de afgevaardigde) *"Maar welke man verkoopt nou zijn eigen zoon?"*

Afgevaardigde: *"U, Morales, u wilt toch niet uit de partij gezet worden, nietwaar? En, Morales, kan ik een goede boodschap overbrengen aan de kandidaat?"*

Nélide: *"En hij leverde je uit"*

Orestes: *"Lafaard"*

13.3 DUEL TUSSEN MORALES EN ORESTES

Choreografie En 'SOLO' (alleen) Aria van Orestes.

Orestes stort in *"nee, het kan niet waar zijn, het is niet waar"*

De figuur van Morales wordt steeds groter en als een kempiaan die klaar is voor het gevecht komt hij op Orestes af. Wanhopig keert Orestes zich naar hem toe: "Je hebt me verraden, ik die je alles heb gegeven, die alles deed om jouw liefde te winnen" Morales, die ongevoelig is voor Orestes' leed, daagt hem uit, trekt hem op en ze staan tegenover elkaar. Uiteindelijk verlaat hij vol minachting de ruimte.

Orestes: *"Wat vreselijk te beseffen dat ik niets was*

Het doet pijn te begrijpen dat ik nooit belangrijk voor jou was

Ik ben niemand, ik ben niets..

Ik wist slechts te bereiken dat je me vergat en dat je me verraadde

Eenzaam...als een verschoppeling...alleen, gewond en zonder hoop

Jouw liefdeloze hand opende zich en veroordeelde mij."

14.1 "JE WAS EEN UILSKUIKEN"

Dialogo tussen Orestes en Vicente

Vicente troost zijn vriend. Hij zegt dat Morales 'door de tijd is gedood', dat macho's zoals hij allang geen angst meer inboezemen.

Orestes: *"Maar...wie heeft hem vermoord?"*

Vicente: *"Hij heeft zichzelf gedood, toen hij jou verkocht"*

15.1 "WAT EEN OPLUCHTING"

Aria van Elena

Elena, die ervan overtuigd is dat Soriano dood is, komt in het rood gekleed binnen. Ze voelt zich bevrijd van haar obsessies: *"Deze opluchting is zo nieuw dat ik niet goed weet wat ik ermee aan moet."*

Geen jammerende kreten meer, geen zacht gehuil

De luiken knarsen niet meer bij het dichtgaan, het hout klaagt niet meer onder het gewicht van zijn voeten

Zoveel stilte...zoveel dat het pijn doet."

15.2 "WE WAREN TWEE WEZEN"

Duo van Elena en Orestes.

Orestes komt binnen en kijkt naar Elena

Orestes: *"Arme Elena ...Ik kijk naar je Elena en ik weet dat we twee wezen waren."*

Elena is gelukkig en zegt tegen haar broer dat hij haar niets moet vertellen, dat hij geen spijt moet hebben *"Wees niet bang, geef mij het kwaad, het verdriet en de schuld, ik draag ze zonder pijn"*

Beiden bezingen hun vrijheid

Orestes: *"Ik ben vrij. Ik kan kiezen...een weg, een dag van morgen.. dromen"*

Elena: *"Ik ben vrij. Ik hoef niet meer op mijn hoede te zijn, te bespieden, in de gaten te houden"*

Elena zegt nogmaals dat ze haar vrijheid te danken heeft aan de dood van Soriano

Orestes vertelt haar dat hij hem niet heeft gedood omdat hij niet zoveel haat voelt

Elena wordt gek

15.3 HIER WORDT MOED GETOOND

Candombe final. (Slotdrums). Het gehele gezelschap

Alle dansers voorgegaan door de 'vrouw van de Milonga'. Morales en Elena

Elena: Je hebt je kans verkeken. Papa had gelijk, je bent geen man.

De mannen en vrouwen uit de buurt komen binnen.

Nélida, Vicente, de Vrouw van de Milonga, iedereen is er om Orestes onder druk te zetten. Orestes die wanhopig is en onder druk staat van zijn zuster en de bewoners van de buurt, ziet de verschijning van Morales binnenkomen. Hij gaat naar hem toe: *"U wilde nooit naar me luisteren. Ik kon niet zoals U zijn"*

Maar zijn vader negeert hem wederom, terwijl Elena hem minachtend aankijkt. Soriano komt binnen. Orestes doot hem in een laatste wanhopige poging zijn vader voor zich te winnen. Nélida rent naar hem toe en steekt het mes dat hij nog in zijn hand heeft in haar borst. Er ontstaat een chaos waarbij het lijkt alsof alles opnieuw begint. De doden, Orestes op zoek naar zijn vader, Elena die probeert toenadering te zoeken bij Orestes en de buurtbewoners die hen omringen.

Elena: *"Het ontbrak je aan moed, je was niet eens mans genoeg om eer aan je vader te bewijzen, om alles voor hem op te offeren."*

Buurtbewoners: *"Hier wordt moed getoond. Doden of gedood worden. Doden, doden"*

Orestes: *Ik kon niet zoals u zijn*

Soriano: *Dit huis is gek geworden, hier heerst chaos.*

Nélida: *Arme zoon van me!*

Uiteindelijk is de figuur van Morales de enige die blijft staan. Elena is uitgesloten van de groep, eenzaam en alleen.

EINDE